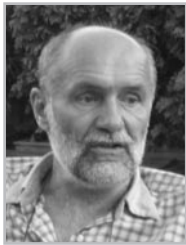

Beköszöntő

Reformkényszer vagy kényszeres reform?

Van egy álmom. Egy olyan egészségügyről álmodom, amelyben nagy vonalakban tervezhető lesz a jövő, ahol a változtatásokat politikai pártokon és választási ciklusokon keresztülívelő szakmai műhelyekben készítik elő; egy olyan gyógyító rendszerről álmodom, amelyet nem igyekeznek feldúlani ügyeletes zsenik fixa ideáikkal.

A mostani reformdüh nem teljesen előzmények nélküli. A magyar egészségügyben lassan húsz éve folyamatosan „reformkényszerrel” beszélnek, pontosabban kényszeresen próbáljuk megreformálni az egészségügyet. Mit is beszélek, nem is reform már ez, hanem permanens forradalom! Emlékszem, amikor két évtizeddel ezelőtt, még 1988 táján létrejött az akkori Egészségügyi Minisztériumban a Reformtitkárság, hogy átalakítsa az ágazatot. Sokan azóta is reform után kiáltanak, az ágazat irányítói nemritkán harminckilencfokos reformlázal a homlokukon kezdik ténykedésüket, mintha permanens változtatási kényszer űzné őket, ahogyan annak idején Lenint, majd Trockijt inspirálta a permanens forradalom nagy ideája. Sokan mint-ha gyerekes élvezetet lelnének abban, hogy végre reformálhatnak, mostanában pedig mintha a cél maga a reform lenne, függetlenül attól, hogy milyen eredményeket hoz. Röviden: a magyar egészségügy feltalálta a „reformálj a reformért!” nagyszerű mozgalmát. Mindenkinek volt vagy van néhány kedvenc témája, és mihelyest helyzetbe került vagy kerül, nehéz ellenállnia a kísértésnek, hogy ne igyekezzen lázas buzgalommal beleavatkozni a gyógyítás hatalmas gépezetébe, nemegyszer a rendszerszemlélet, a stratégiai gondolkodás, vagy akár csak a józan paraszti ész minimális kontrollja nélkül. A minap lidérces álmom volt. Egy autószerelő műhelyben voltam, ahol az ismerős autót cibálták ide-oda, hol a motorszerelők, hol a karosszérialakatosok, hol a gumisok, néha pedig a kárpitosok esnének neki, szerelnék, javítgatnák, toldoznák és foltozgatnák. Azt a szerencsétlen autót azonban egyben nem nézte meg senki, annak sorsáról egyetlen felelős szakember sem hozott jó gazda módjára hosszú távú, átgondolt döntést. Mondják, amikor a vakok találkoztak az elefánttal, és egyenként megtapogatták, mindegyik meg volt győződve, hogy az elefánt olyan, amilyennek ő érzekelte: kígyószerű, hosszú állat, mondja az egyik, nem is, mert oszlopszerű valamikből áll, így a másik, míg a harmadik lapos lebernyegekből állónak képzelte el.

Kiszámíthatóságot, uraim, végre kiszámíthatóságot szeretnénk, azt, hogyha kifut a csapat kemény edzések után a futballpályára, ne mondják be a hangosbemondókba, hogy akkor most kézilabdameccs következik! Október 17-én ismét megrendezzük a hagyományos egészségügyi outsourcing konferenciánkat. Ez a konferencia az egyik oldalról azokról a szolgáltatókról szól, akik magánbefektetőként kínálnak különböző egészségügyi szolgáltatásokat vagy a gyógyítást támogató háttértevékenységeket, a másik oldalról pedig azokat az intézményeket és tulajdonosokat szólítja meg, akik igénybe vehetik ezeket a szolgáltatásokat. Csakhogy ezek a szolgáltatások üzleti tervre épülnek, és a szolgáltatók minimum 10 évre szeretnének előre látni és tervezni, amihez kiszámítható politikai, jogszabályi és közgazdasági környezetre lenne szükségük. Ez a normál üzletmenet tervezési igénye, és a finanszírozó bankok is csak akkor biztosítanak forrást, ha a vállalkozó meggyőző, hosszú távú üzleti tervet képes bemutatni. A tőkemegtérüléshez tervezhető bevételek és költségek kellene, erre pedig ma már jószerivel esély sincsen az egészségügyben. Bizony, a legújabb politikai paktum fattyú gyermeket hozott a világra, amely kétes értékű hungarikumként monopolhelyezettel próbálja versenyre kényszeríteni a pénztárákat. Ezzel tovább romlottak a kiszámítható gazdálkodás esélyei, és ma már ember nincsen szép kis országunkban, aki felelősséggel meg tudná mondani, hogyan is változik a finanszírozási rendszer, mi garantálja akár csak egy évre előre az intézmények és szolgáltatók bevételeit.

Nem halogatható tovább, hogy az egészségügyben közmegegyezésen alapuló, hosszú távú ágazati stratégiai terv készüljön. Legyen vége a politikailag megbízható „műhelyekben”, szabadkőműves konspirációval készülő, másodvonalbeli „szakértőkkel” megíratott, és az elemi szakmai, technológiai szabályoknak fittyet hányó felelőtlenségnek, különben úgy járunk majd, mint az ismert viccben a libák: a rabbinak még lennének újabb ötletei, hol legeljenek, de a szegény libák lassanként mind kimúltak, mert gazdájuk megfogadta a rabbi kiváló tanácsait.

Mást és másképpen kellene tenni, szakszerűen és felelősen, szerényebben, türelmesebben, alaposabban!

How mit mondunk ezek után egymásnak október 17-én? Jöjjenek el, és meghallgathatják!

*Heves István
a szerkesztőbizottság tagja*